

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΙΣ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΒΙΤΣΙ 28/8/ 2022

Από τον Σχη (ΠΖ) ε.α. Χρυσόστομο Δούκη, Αντιπρόεδρο Παραρτήματος Ν. ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Στρατηγέ, αιδεσιμότατε, κυρίες και κύριοι επίσημοι προσκεκλημένοι, αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι, για άλλη μια φορά σήμερα μαζευτήκαμε εδώ στο χώρο όπου πριν από 73 χρόνια παίχτηκε η τελευταία σκηνή ενός μεγάλου νεοελληνικού δράματος, πολύχρονου και αδελφοκτόνου, αιματοβαμμένου και σπαραξικάρδιου, με σοβαρές συνέπειες σε όλα τα επίπεδα ανάλυσής του γεωπολιτικό, εθνικό, κοινωνικό, οικονομικό, πολιτικό, ιστορικό, προσωπικό ανθρώπινο.

Ας ανατρέξουμε σε κύρια ιστορικά γεγονότα:

Την περίοδο 1946-49 βρέθηκαν αντιμέτωποι δύο στρατοί.

Από τη μια ήταν ο Ελληνικός Στρατός που αγωνιζόταν τον αγώνα τής Ελλάδος με την ρητή στήριξη τού συνόλου τού πολιτικού κόσμου τής χώρας και λειτουργούσης τής Βουλής. Από την άλλη ήταν οι αντάρτες, ο επονομαζόμενος “Δημοκρατικός Στρατός”, τού οποίου τα περισσότερα μέλη ήταν παραπλανημένοι, αλλογενείς ή βιαίως στρατολογημένοι και ο ανεφοδιασμός τους και η στήριξή τους γίνονταν από Αλβανία, Γ/Β και Βουλγαρία.

Ο στρατός μάλιστα τών ανταρτών είχε την πολιτική κάλυψη μόνο αυτού που τον συνέπηξε, δηλαδή τού ΚΚΕ και κανενός άλλου!!!

Ούτε η Ένωση Λαϊκής Δημοκρατίας του Αλέξανδρου Σβώλου, ούτε οι Αριστεροί Φιλελεύθεροι του Ιωάννη Σοφιανόπουλου, ούτε κανείς άλλος υποστήριζαν τους αντάρτες.

Και πολύ περισσότερο, και τα δύο αυτά αριστερά κόμματα – αν και διάκειντο θετικά προς το ΚΚΕ, είχαν διαχωρίσει τις ευθύνες των από αυτό με την έναρξη των Δεκεμβριανών του 1944.

Ο δε Σοφιανόπουλος μάλιστα, ήταν Υπουργός Εξωτερικών της Κυβέρνησης του κεντρώου Νικολάου Πλαστήρα και την αντεπρωσώπευε ως πρόεδρος κατά την συμφωνία της Βάρκιζας.

Το Μάρτιο του '46 ξεκινά η ένοπλη επίθεση ανταρτικών τμημάτων, υπό την καθοδήγηση του ΚΚΕ εναντίον σταθμών Χωροφυλακής και στρατιωτικών μονάδων ανά τη χώρα. Οι επιθέσεις αυτές την επόμενη τριετία γενικεύονται σε όλη τη χώρα με αντικειμενικό σκοπό την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος της χώρας και την κατάληψη της εξουσίας. Ο ένοπλος αγώνας εντείνεται. Η Κυβέρνηση ανέθεσε στον Ελληνικό Στρατό να αντιμετωπίσει την ανταρσία και αυτός προσπαθώντας να οργανωθεί από τη μια και να αντιμετωπίσει έναν πρωτόγνωρο τρόπο πολέμου, τον ανταρτοπόλεμο, παρουσιάζει μικρά στρατιωτικά αποτελέσματα επί 2ετία και μόνον το '49, οπότε την αρχιστρατηγία αναλαμβάνει ο Στρατάρχης Παπάγος, εκπονείται πλήρες επιχειρησιακό σχέδιο συντονισμένης εμπλοκής όλων των ΕΔ που προέβλεπε διεξαγωγή Επιχειρήσεων σε τρεις φάσεις:

1^η Φάση: Οριστική εκκαθάριση τη Χώρας από Νότο προς Βορρά.

2^α Φάση: Τελική επίθεση σε ΓΡΑΜΜΟ και ΒΙΤΣΙ, όπου είχε συγκεντρωθεί ο όγκος των αντιπάλων δυνάμεων.

3^η Φάση: Εκκαθάριση ΑΝ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ και ΘΡΑΚΗΣ.

Μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 1949 ολοκληρώθηκε η 1η Φάση και το σύνολο των δυνάμεων που θα μετείχαν στις Επιχειρήσεις της 2ης Φάσης είχαν συγκεντρωθεί στους προβλεπόμενους χώρους, όπου εκπαιδεύονταν κυρίως για επίθεση εναντίον ισχυρώς οργανωμένης τοποθεσίας και σε νυκτερινές ενέργειες.

Για την 2η Φάση, την τελική επίθεση στην τοποθεσία ΓΡΑΜΜΟΥ – ΒΙΤΣΙ, είχε συνταχθεί το Σχέδιο **ΠΥΡΣΟΣ**, το οποίο προέβλεπε:

Με τον **ΠΥΡΣΟ Α΄**: Παραπλανητική ενέργεια κατά του ΓΡΑΜΜΟΥ, με Διοικητή τον Αντγο Θρασύβουλο Τσακαλώτο.

Με τον **ΠΥΡΣΟ Β΄**: Κυρία επίθεση κατά του ΒΙΤΣΙ με το Β΄ΣΣ, το οποίο διοικούσε ο Αντγος Μανιδάκης Στυλιανός.

Με τον **ΠΥΡΣΟ Γ΄**: Μετά την κατάληψη του ΒΙΤΣΙ, μεταφορά των δυνάμεων και επίθεση για κατάληψη του ΓΡΑΜΜΟΥ.

Ο **ΠΥΡΣΟΣ Α΄**, άρχισε την Ν. 1/2 Αυγούστου του 1949 και ολοκληρώθηκε στις 8 Αυγούστου.

Ακολούθησε η Κυρία Ενέργεια προς το ΒΙΤΣΙ, ο «**ΠΥΡΣΟΣ Β΄**», που άρχισε στις 10 Αυγούστου και ολοκληρώθηκε στις 16 Αυγούστου με πλήρη επιτυχία.

Τέλος στις 24 Αυγούστου αρχίζει η τρίτη επιχείρηση (**ΠΥΡΣΟΣ Γ΄**), η οποία ολοκληρώθηκε με εξαιρετική επιτυχία στις 29 Αυγούστου του 1949.

Το Σχέδιο **ΠΥΡΣΟΣ**, χαρακτηρίζεται ως ένα από τα πιο πλήρη στρατιωτικά σχέδια στη σύγχρονη στρατιωτική ιστορία, όπως εκ του αποτελέσματος απεδείχθη. Με την εθνική νίκη στον ΓΡΑΜΜΟ και στο ΒΙΤΣΙ, φθάσαμε στο τέλος της πιο σκοτεινής περιόδου της σύγχρονης Ελληνικής ιστορίας. Η περίοδος αυτή πήγε την Πατρίδα μας πολλά χρόνια πίσω και έληξε αφού μετέβαλε την Ελλάδα σε απέραντο νεκροταφείο με τις απώλειες και τις υλικές ζημιές να είναι πολύ μεγαλύτερες από αυτές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ο αδελφοκτόνος αυτός πόλεμος άφησε βαθιά διχαστικά σημάδια στους Έλληνες, την κοινωνία και την πολιτική για δεκαετίες μέχρις ότου η Ελληνική Πολιτεία έδωσε το χέρι στους πλανημένους αντιπάλους της και κήρυξε την ανάγκη συμφιλίωσης. Κύριοι πρωταγωνιστές του δράματος έδωσαν τα χέρια, η πολιτική ζωή του τόπου εξομαλύνθηκε και η κοινωνία ειρήνευσε.

Παρ' όλα αυτά συνέβη το παράδοξο. Μεγάλη μερίδα των ηττημένων προσπάθησε να δικαιολογήσει τον αγώνα της ξαναγράφοντας την ιστορία, οργανώνοντας εκδηλώσεις και τελετές, ωραιοποιώντας τον αγώνα της, καταδικάζοντας ως "γιορτές μίσους" τις καθιερωμένες τελετές των νικητών και πετυχαίνοντας τελικά την αποχή της επίσημης Πολιτείας από αυτές. Από την άλλη, μεγάλη μερίδα από την πλευρά των νικητών ένωσε αυτή την αποχή ως ιεροσυλία, ένωσε αδικημένα από τις εξελίξεις, ένωσε ότι ο νικητής στο πεδίο χάνει στο δημόσιο λόγο και στις ομιλίες που εκφωνούνται κάθε χρόνο είναι εμφανής αυτή η πικρία και η προσπάθεια να επανατοποθετηθεί η ιστορική και πολιτική πραγματικότητα.

Μέσα στη διαμορφωθείσα πραγματικότητα και όταν η επίσημη Πολιτεία άρχισε να απέχει από τις εκδηλώσεις που η ίδια είχε καθιερώσει στους χώρους των αγώνων της στο Γράμμο και το Βίτσι, η Ε.Α.Α.Σ. πήρε τη σκυτάλη και συνέχισε να αποδίδει τον επιβαλλόμενο φόρο τιμής στους μαχητές του Ελληνικού Στρατού, παρότι διάφοροι δημοσιολογούντες ακόμη και τώρα προσπαθούν να την λοιδορήσουν και να την ταυτίσουν με ακραίους πολιτικούς κύκλους αμαυρώνοντας την προσπάθεια και αλλοιώνοντας το νόημα.

Αυτή την περίοδο η Πατρίδα αντιμετωπίζει τη σοβαρότερη εξωτερική επιβουλή από το 1974. Ο Τουρκικός αναθεωρητισμός έχει εκδηλώσει ξεκάθαρα τις επιδιώξεις του και η στρατιωτική αντιπαράθεση παρουσιάζεται όλο και περισσότερο σαν μια ορατή πιθανότητα. Και αν δεν είναι τώρα θα είναι στο άμεσο μέλλον μιας και δεν φαίνεται ότι η Τουρκία θα αλλάξει σκοπούς. Δεν είναι δυνατόν μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση να συντηρούμε στο εσωτερικό της χώρας μας οποιοδήποτε διχαστικό απομεινάρι. Στο κάτω κάτω η νίκη του Ελληνικού Στρατού στο πεδίο το 1949 έδωσε τη νίκη στη Δημοκρατία που σήμερα όλοι μας χαιρόμαστε και ο τότε αγώνας της Ελληνικής Πολιτείας δικαιώθηκε ιστορικά. Όλο και περισσότεροι έγκριτοι ιστορικοί παρουσιάζουν τα γεγονότα, ξεκαθαρίζουν τα σφάλματα και αποδίδουν τις πολιτικές και ιστορικές ευθύνες εκεί που πρέπει. Ο δικαιωμένος λοιπόν νικητής δεν έχει κάτι να φοβάται, ούτε επιτρέπεται να αντιμετωπίζει την ιστορία συμπλεγματικά.

Σήμερα βρισκόμαστε εδώ όχι για να μισήσουμε, αλλά για να τιμήσουμε.

Σήμερα δεν γιορτάζουμε νίκες, θρηνούμε για τον αδελφοκτόνο αλληλοσπαραγμό **και δεν ξεχνούμε**.

Σήμερα δεν θριαμβολογούμε, απλά ευγνωμονούμε τους μαχητές του τότε, που μας χάρισαν το ευτυχές για το Έθνος αποτέλεσμα εκείνων των αγώνων, και που η ίδια η Ιστορία σήμερα τους δικαιώνει.

Σήμερα ευχόμαστε ποτέ ξανά να μη ζήσουμε οι Έλληνες τέτοιο κακό.

Τιμούμε λοιπόν, αυτούς που έπεσαν ηρωικά υπέρ πίστεως και πατρίδας, ανάβουμε το κεράκι μας και προσευχόμαστε για την ανάπαυση των ψυχών όλων των πεσόντων ελληνόψυχων αδελφών μας, και ελπίζουμε ότι οι υπαίτιοι του αλληλοσπαραγμού θα αναγνωρίσουν επίσημα το σφάλμα τους, ώστε να πάψει επιτέλους η Ύβρις, να επέλθει η Νέμεσις και να μπορούμε όλοι μαζί πραγματικά γαληνεμένοι να βρισκόμαστε σ' αυτά τα χώματα κάθε χρόνο, να θυμόμαστε, να τιμούμε, να δακρύζουμε για όσα συνέβησαν τότε και να βροντοφωνάζουμε "ποτέ ξανά".

ΟΜΩΣ, δεν ξεχνούμε ποτέ ότι:

Το Βίτσι όπως κι ο Γράμμος, είναι τόπος μαρτυρίου Ελλήνων πατριωτών και όσοι είμαστε σήμερα εδώ δεν είμαστε ούτε αδιάφοροι, ούτε ανιστόρητοι, ούτε τουρίστες, ούτε απλοί επισκέπτες.

Είμαστε προσκυνητές, είμαστε ελληνόψυχοι γόννοι νεκρών ηρώων, είμαστε Έλληνες πατριώτες.

Ερχόμαστε για να προσευχηθούμε για την ανάπαυση των ψυχών όσων σκοτώθηκαν τότε για να είμαστε εμείς ελεύθεροι.

Αυτές οι ψυχές αγαλλιάζουν σήμερα με τις προσευχές μας, με το τρισάγιο, με την παρουσία μας και με τα λόγια μας.

Με αυτά τα λόγια που περιέχουν ένα τεράστιο «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ» και μία χωρίς αστερίσκους αναγνώριση της θυσίας αυτών των ηρώων.

Αυτά περιμένουν εκείνοι οι ήρωες κάθε τελευταία Κυριακή του Αυγούστου, αυτά πρέπει κι εμείς να τους προσφέρουμε ως ιερή υποχρέωση.

ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ!!!

Γιατί είναι τουλάχιστον ανέντιμο, να πηγαίνεις στο μνημόσυνο ενός άγρια δολοφονημένου και να δικαιολογείς έστω και στο ελάχιστο, τον φονιά του....

Θα κλείσω με λόγια του Τάκη Λαζαρίδη , του παλιού αγωνιστή της αριστεράς , ο οποίος αντιλαμβανόμενος την πλάνη στην οποία είχε πέσει ο ίδιος και οι σύντροφοί του , έγραψε το 1989 (λίγο πριν από την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού) το βιβλίο «ΕΥΤΥΧΩΣ ΗΤΤΗΘΗΚΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ» , καταγράφοντας με τον πιο αντικειμενικό τρόπο την στάση και συμπεριφορά των ηγετών του «ΔΣΕ» ...

Ο Τάκης Λαζαρίδης λοιπόν εκτός από το προαναφερόμενο βιβλίο, συνέταξε μια ανοικτή επιστολή η οποία δημοσιεύθηκε στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία στις 7/9/2003 και στην οποία γράφει:

" Το πραγματικό ερώτημα λοιπόν δεν είναι ποιος ευθύνεται για τις αγριότητες του πολέμου 46 - 49 αλλά ποιος ευθύνεται για τον ίδιο τον πόλεμο και συνεπώς για τις αγριότητές του. Και οι μεγάλοι ένοχοι είμαστε εμείς οι κομμουνιστές" .

Αυτή είναι η αλήθεια και οφείλουμε να την υπερασπιστούμε !!!

Για όσους πολέμησαν , για όσους υπέφεραν , για όσους σκοτώθηκαν εκείνη την περίοδο , αλλά και για τα παιδιά μας !!!!

Για όλους αυτούς λοιπόν ας αναφωνήσουμε:

ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

ΖΗΤΩ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

ΖΗΤΩ ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ Ελληνικού Στρατού της περιόδου 1946 - 49